

שבויים ישראלים בסוריה, כשידיהם כפותות, מוצגים בפני עתונאי־חוף

פירוש הדבר: נסיגת צה"ל מן הציר קאי־היר-סואקי, וחיסול הכיתור.

מכיוון שמוצאת־הביטחון החליטה בסי רוש על כך, היה למצרים בסיס פורמלי מוצק לדרישתם. הם קשרו את החזרת השבויים לדרישה זו, מתוך תיקווה שהלחץ לשיחרור השבויים יכריח את ממשלת ישראל להתפשר עימם על נושא חיוני זה. לגבי דמשק היה המצב שונה. שם לא היה ויכוח על קו הפסקת־האש, שנוצר וגובש עוד לפני שהפסקת־האש נכנסה לתוקף פורמלי. אבל לסוריה היתה דרישה אחרת.

סוריה דרשה שישראל תתחייב לפעול על פי "אמנת־ג'נבה". אמנת־ג'נבה אינה אמנה אחת, אלא שורה של אמנות שהת־קבלו בוועידה בינלאומית שהתקיימה ב־ג'נבה ב־1949, בתום מלחמת העולם השנייה, בחסות הצלב־האדום הבינלאומי. אמנות אלה הן סיכום ועידכון של אמנות קודמות שהיו מקובלות עוד מהמאה הקודמת בין האומות. הן מסדירות את היחס לאוכלוסייה האזרחית ולשבויי המלחמה בתקופת מלחמה. האמנה לטיפול בשבויים אינה יחידה עצמאית בשורת אמנות אלה. היא קשורה לכל האמנות הנוגעות ליחס לאוכלוסייה האזרחית, ובין השאר לאמנה הנוגעת לטיפול באוכלוסייה בשטחים הכבושים.

ישראל מעולם לא חתמה על אף אחת מאמנות ג'נבה, אך הצהירה בתודמנויות שונות כי היא מקבלת עליה את כלליהן. הסיבה הפורמלית לאי־הצטרפות ישראל ל־אמנת ג'נבה נובעת מהעובדה שהצלב־האדום הבינלאומי, המוסק על ביצוע ומי־החשך בעמוד 24)

שבויים מצריים ממערב לתעלה בדרך צפונה אל המיכלאות